

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 5Co/198/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7813203643
Dátum vydania rozhodnutia: 23. 04. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Andrej Šalata
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2015:7813203643.2

Uznesenie

Krajský súd v Košiciach vo veci žalobcu CD Consulting s.r.o., IČO: XX XXX XXX, K červenému dvoru 3269/25a, 130 00 Praha 3, Česká republika, proti žalovanému M. Č., J. XXX, V., o uplatnenie pohľadávky 912 eur s prísl., o odvolaní žalobcu proti rozsudku 4C/418/2013-46 z 13.12.2013 Okresného súdu Rožňava

rozhodol:

Z r u š u j e rozsudok a v r a c i a vec súdu prvého stupňa na ďalšie konanie.

odôvodnenie:

Súd prvého stupňa (ďalej len súd) rozsudkom žalobu zamietol a žiadnemu z účastníkov právo na náhradu trov tohto konania nepriznal.

V odôvodnení rozsudku uviedol, o. i., čo žalobca podanou žalobou podľa nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (ES) číslo 861/2007, ktorým sa ustanovuje európske konanie vo veciach s nízkou hodnotou sporu (ďalej len Nariadenie), čím návrh odôvodnil a, že na osvedčenie svojho nároku predložil zmluvu o úvere uzavretú medzi právnym predchodcom žalobcu a žalovaným, originál zmenky a údaje, ktoré reprodukoval. Uviedol, že žalobca disponuje len indosovanou zmenkou a nemá k dispozícii iné primerané a presné údaje alebo listiny, ktoré súd vyžaduje a ktoré by mohol nad rámec už v návrhu uvedeného súdu oznámiť alebo predložiť, že žalobca nemá presné a primerané údaje na to, aby mohol zodpovedne zhodnotiť typ zmenky a titul jej vzniku, že žalovaný v súlade s článkom 5 Nariadenia nedoručil súdu odpoveď na tlačivo C a pripojenú žalobu, že vykonal dôkazy v súlade s článkom 7 ods. 1 písm. b) v spojení s článkom 9 ods. 1 až 3 Nariadenia č. 861/2007 a dospel k záveru, že žaloba žalobcu nie je dôvodná a preto ju zamietol, čo odôvodnil zistením, že podaná žaloba spĺňa podmienky na konanie v zmysle Nariadenia nakoľko žalobca je obchodnou spoločnosťou so sídlom na území Českej republiky a žalovaný je fyzickou osobou, ktorá má bydlisko na území Slovenskej republiky a predmetom konania je cezhraničný spor, pričom hodnota nepresahuje 2000 € bez príslušenstva, čo je v súlade s článkom 2 a 3 citovaného Nariadenia, že ide o spor zo zmenky, ktorá bola vystavená podľa slovenského práva s miestom vystavenia i platobným miestom nachádzajúcim sa na území SR, že v prvom rade posúdil platnosť zmenky z hľadiska jej formálnych náležitostí vyžadovaných zákonom č. 191/1950 Sb. - Zákon zmenkový a šekový, že predložená zmenka je vlastnou zmenkou, ktorá je upravená v článku 1 druhej časti zákona č. 191/1950 Sb. Zákon zmenkový a šekový § 75, § 77 ods.1,2,3, § 5 ods.1,2,3, §11 ods. 1,2,3, § 48 ods.1, § 33 ods.1,2 a po preskúmaní predloženej zmenky zistil, že ide o vlastnú zmenku, ktorá má uvedené dve možnosti zaplatenia, čo spôsobuje jej absolútnu neplatnosť, že v zmenke sú totiž uvedené dva údaje o zročnosti, čo spôsobuje neurčitost' dohody o zročnosti v súlade s § 37 ods.1 O. z., ktorý citoval a uviedol, že neurčitý údaj zročnosti zmenky je spôsobený zápismi údajov na zmenke, keď zo zápisu „zaplatím za túto zmenku pri predložení“ je uvedená zročnosť zmenky na videnie a z údajov „na platenie predložiť v lehote štyroch rokov od vystavenia“ je uvedená zročnosť zmenky na určitý čas po dате vystavenia, že sa jedná teda o neurčitý údaj zročnosti, resp. o zročnosť postupnú, ako je to uvedené v ustanovení § 33 ods. 2 zákona 191/1950 Sb., že takáto zmenka sa považuje za neplatnú (rozhodnutie Najvyššieho súdu SR 1Obdo/59/2010 zo dňa 26.1.2011). Uviedol, že problematiku zročnosti zmenky upravuje § 33 a nasledujúce zákona 191/1950 Sb., kde sú taxatívne

vymenované štyri spôsoby, ktorými je možné stanoviť zročnosť (ktoré špecifikoval), že iný spôsob určenia zročnosti zakladá neplatnosť zmenky (rozsudok Najvyššieho súdu SR 1Obo/23/2010, rozsudok Vrchného súdu v Prahe 9Cmo/504/1998), že v prejednávanej veci bola určená kombinovaná zročnosť a to jednak na videnie a jednak fixná zmenka s povinnosťou platenia v lehote štyroch rokov od vystavenia. Dospel k záveru, že predložená zmenka žalobcom nemala náležitosti podľa § 33 ods. 1 zákona 191/1950 Sb. a preto je v zmysle odseku 2 citovaného paragrafu neplatná a preto žalobu zamietol. Uviedol, že zároveň posúdil uplatnený nárok aj v súvislosti s právnou úpravou viažucou sa na ochranu spotrebiteľa z dôvodu, že predložená zmenka bola vystavená ako súčasť zmluvy o úvere uzavretou medzi právnym predchodcom žalobcu a žalovaným, že v konaniach o právach z indosovanej zmenky v zásade neskúma kauzu pôvodného právneho vzťahu, z ktorého zmenka vznikla (najmä § 495 Občianskeho zákonníka a § 17 zákona 191/1950 Sb.), že právna konštrukcia indosácie zmenky s využitím tretej osoby (indosatára) umožňuje od žalovaného ako spotrebiteľa vymôcť jednak plnenie z neprijateľnej zmluvnej podmienky a jednak plnenie úrokov a poplatkov v rozpore s povinnosťou poskytovateľa úveru uvádzať v zmluvách ročnú úrokovú sadzbu a RPMN. Právny inštitút zmenky je síce založený na prísnej formálnosti zmenkových vzťahov, avšak táto formálnosť samotná by nemala vychyľovať práva zo zmenkového vzťahu v prospech jednej zo zúčastnených strán, že zmenkový dlžník a zmenkový veriteľ sú formálne v právne rovnocennom postavení, avšak faktická situácia môže byť odlišná. Naviac dochádza k situácii, že zmenka je využívaná vo vzťahu k tým subjektom, od ktorých nie je možné očakávať hlbšie právne povedomie (spotrebiteľ), čo pre nich môže mať celkom fatálne dôsledky v podobne vzniku dlhovej špirály (IV. ÚS 457/10 Ústavného súdu CZ). Nie je možné totiž prehliadať možné zneužitie zmenkového inštitútu v neprospech jednej zmluvnej strany. Keďže zmenka bola vystavená žalovaným v súvislosti s uzavretou spotrebiteľskou zmluvou o úvere, ex offo preskúmal zmluvné podmienky a dospel k záveru, že v oboznamovanej zmluve sa jedná o neprijateľné zmluvné podmienky v časti vypíňacieho práva zmenky a preto bez platnej dohody o vypíňacom práve nemôže byť platná zmenka. Súd v danom prípade postupoval podľa O. s. p., O. z. a z. č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch, v súlade so Smernicou Rady 93/13/EHS z 5.4.1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách, smernicou 2008/48/EHS o zmluvách o spotrebiteľskom úvere, smernicou 2005/29/ES o nekalých obchodných praktikách podnikateľov voči spotrebiteľom na vnútornom trhu. Citujúc znenie čl. 2 písm. a), čl. 3 ods. 1, 2 smernice 93/13/EHS, § 121 O. s. p., § 37, § 39 § 52 ods. 1, 2, § 53 ods. 1, 2, 4 písm. k), ods. 5 § 54 ods. 1, 2 O. z. v znení platnom ku dňu uzavretia zmluvy a § 4 ods. 6, 7 zák. č. 258/01 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o zmene a doplnení zákona Slovenskej národnej rady č. 71/1986 Zb. o Slovenskej obchodnej inšpekcii v znení neskorších predpisov, v znení platnom ku dňu uzavretia zmluvy a mal za to, že zmenka slúži ako zabezpečovací právny prostriedok zo spotrebiteľského vzťahu, pričom v rozsudku Európskeho súdneho dvora sp.zn. C - 419/2011 zo 14. 03. 2013 (Česká sporiteľňa a.s. proti Geraldovi Feichterovi) samotný Európsky súdny dvor v konaní pri uplatnení práva zo zmenky z úradnej moci skúmal postavenie žalovaného ako spotrebiteľa. Podľa záverov tohto rozhodnutia napriek tomu, že v danom prípade sa jedná o vzťah uplatnený na základe zmenky ako abstraktného cenného papiera, je povinnosťou súdu skúmať postavenie žalovaného ako spotrebiteľa. Uviedol, že dohoda o vyplnení zmenky je obsiahnutá vo všeobecných podmienkach poskytnutia úveru (ďalej VOP), teda jej obsah a ani konkrétne znenie nebolo so spotrebiteľom individuálne dohodnuté, že samotné dojednanie v čl. 17 VOP, podľa ktorého „zmenková suma bude pozostávať zo sumy všetkých peňažných nárokov veriteľa voči dlžníkovi, ktoré veriteľovi vzniknú ku dňu vyplnenia zmenky“, je v priamom rozpore s ustanovením § 4 ods. 6 z. č. 258/2001 Z. z. V zmysle zmenky sa zmenková suma úročí zmenkovým úrokom 0,25 % denne odo dňa, kedy sa stal v zmysle čl. 4 všeobecných podmienok poskytnutia úveru splatný celý dlh. K samotnému vyplneniu zmenky teda veriteľ ako remitent pristúpil až v príčinnej súvislosti so zosplatnením celého dlhu, pričom k zosplatneniu dlhu došlo z dôvodu neplnenia zmluvných záväzkov zo strany spotrebiteľa. Dojednanie dohody o vyplnení zmenky považuje za podmienku, ktorá je v zmysle čl. 2 písm. a) v spojení s ustanovením prílohy ods. 1 písm. e) smernice 93/13/EHS výslovne nekalá, nakoľko ide o podmienku, ktorej účinkom a dôsledkom by bolo priznanie za neplnenie záväzku zo strany spotrebiteľa neprimerane vysokého príslušenstva pohľadávky - zmenkový úrok 0,25 % denne, že zmluvné dojednanie - dohodu o vyplnení zmenky považuje za také dojednanie, ktoré umožňuje v rozpore s ustanovením § 53 ods. 4 písm. k) O. z. požadovať od spotrebiteľa neprimerane vysokú sumu ako sankciu spojenú s nesplnením jeho záväzku. Takéto zmluvné dojednanie predstavuje neprijateľnú podmienku uvedenú v spotrebiteľskej zmluve, že podľa § 54 ods. 5 O. z. neprijateľné podmienky upravené v spotrebiteľských zmluvách sú neplatné. Uviedol, že sadzba zmenkového úroku 0,25 % denne predstavuje 91,25 % ročne, čo je podľa jeho názoru v rozpore s dobrými mravmi, že svojou podstatou ide teda o sankčné plnenie, k plynutiu ktorého dochádza výlučne na základe (následkom) porušenia zmluvných povinností zo strany dlžníka, že podľa právnej úpravy účinnej v SR od 15.1.2009, konkrétne § 369 ods. 1 Obch. zák. platí, že ak záväzok

vznikol zo spotrebiteľskej zmluvy a dlžníkom je spotrebiteľ, možno dohodnúť úroky z omeškania najviac do výšky ustanovenej podľa predpisov občianskeho práva, t.j. zákonnej výšky úrokov z omeškania stanovenej nariadením vlády SR č. 87/1995 Z. z. Z uvedeného vyplýva, že pri vystavení neúplnej zmenky s úrokom 0,25 % denne, ide o obchádzanie uvedeného zákonného ustanovenia so zámerom získať v prípade porušenia zmluvných povinností dlžníka sankčné plnenia v neprimeranej výške. Dospel k záveru, že dohoda o vyplnení zmenky, obsiahnutá vo všeobecných podmienkach poskytnutia úveru, je právnym úkonom obchádzajúcim zákon, ktorý je v zmysle § 39 O. z. absolútne neplatný a preto sankčný úrok vpísaný v zmenke vo výške 0,25 % denne spôsobuje neplatnosť zmenky. Zistil, že vyššie oboznamovaná úverová zmluva neobsahuje zákonné náležitosti v zmysle § 4 ods.2 písm. h), i), j), k) zákona č. 258/2001 Z.z., že v zmluve totiž absentuje ročná úroková sadzba a RPMN, priemerná hodnota RPMN a rozpis splátok a preto v súlade s § 4 ods.3 zákona č. 258/2001 Z.z. sa považuje úver za bezúročný a bez poplatkov. Z toho vyplýva, že spoločnosť Pohotovosť s.r.o. Bratislava mala nárok na vrátenie úveru vo výške 300,00 € a nie sumy 588,00 €. Preto nemohla byť ani uvedená správna dlžná suma na zmenke vo výške 912,00 €. Navyše zmenka je v rozpore s § 4 ods.6 zákona č. 258/2001 Z.z., nakoľko príslušenstvo v zmenkovej sume môže byť vo výške maximálne 30 % istiny poskytnutého spotrebiteľského úveru a teda maximálna výška zmenkovej sumy môže byť v sume 390,00 €, pričom v zmenke je až 912,00 €. Preto je takáto zmenka neprípustná a veriteľ ju nesmie prijať a aj z vyššie uvedených dôvodov bolo potrebné žalobu v celom rozsahu zamietnuť. Výrok o trovách konania sa opiera o § 142 ods.1 O. s. p. a neúspešnému žalobcovi nevzniklo právo na náhradu trov tohto konania a úspešný žalovaný si trov konania neuplatnil.

Proti rozhodnutiu podal žalobca v celosti v zákonnej lehote toto odvolanie z dôvodu, že: a) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci [§ 205 ods.2 písm. b) O. s. p.]; b) v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods.1 O. s. p. - účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom [§ 205 ods.2 písm. a) O. s. p. v spojení s § 221 ods.1 písm. f) O. s. p.]; c) rozhodnutie súdu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci [§ 205 ods.2 písm. f) O. s. p.]. K dôvodom odvolania bližšie uviedol: 1. Prvostupňový súd svoje rozhodnutie založil na čl. 4 ods.4 Nariadenia Európskeho parlamentu a Rade (ES) č. 861/2007 s tým, že súd vyzval žalobcu na doplnenie návrhu o konkrétny právny titul, na základe ktorého bola zmenka vystavená a vyplnená s uvedením prvotného právneho vzťahu medzi pôvodnými účastníkmi konania, pretože táto informácia je potrebná pre určenie či ide o spotrebiteľský vzťah. 2. Prvostupňový súd uvádza, že žalobca na jeho výzvu síce neodpovedal, a teda skutočnosti neoznámil a listiny nepredložil, preto návrh zamietol. 3. S uvedeným postupom súdu nie je možné súhlasiť. Nie je prípustné, aby súd ho vyzýval na doplnenie či opravu návrhu, ktorá nie je pre prejednávajúcu vec relevantná a splnením takejto výzvy podmieňoval ďalší postup v konaní. Ak súd na základe nedoplnenia právne irelevantnej požiadavky (pričom irelevantnosť bola z jeho strany odpovedi vysvetlená) dôjde k zamietnutiu návrhu, ide o odňatie možnosti konať pred súdom. Uvedený postup súdu je neprijateľný v právnom štáte, predstavuje výrazný zásah do práva na spravodlivý súdny proces, ktoré je garantované čl. 46 ods.1 Ústavy SR, ako aj článkom 6 ods.1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. 4. Je nevyhnutné uviesť, že on nemá vedomosť o iných vzťahoch medzi pôvodným vlastníkom zmenky a vystaviteľom zmenky (v tomto konaní žalovanom). On je vlastníkom cenného papiera (má len zmenku), ktorý nadobudol na základe indosamentu. Žiadne iné informácie, či dokumenty k zmenke nemá a v zmysle platného právneho poriadku ani nepotrebuje mať na to, aby mohol uplatňovať práva s týmto cenným papierom spojené. Požadovanie iných dokumentov ako originálu zmenky pri uplatnení zmenkového nároku, predovšetkým pri uplatnení nároku zo strany indosatára, je neprípustné a nezákonné. 5. V súlade s konštantnou judikatúrou českých a slovenských súdov¹ (ktorých právna úprava zmenkového práva je vzhľadom na spoločnú históriu totožná a preto sú aplikovateľné na prejednávajúcu vec) je zmenka samostatným abstraktným záväzkom, neakcesorickej povahy. Nie je možné ju spájať, či podmieňovať inými okolnosťami, než sú na zmenke uvedené. Prvostupňový súd sa aplikáciou príslušných ustanovení o zmenke upravených v zákone č. 191/1950 Sb. (ďalej aj „ZŠZ“) vôbec nezaoberal a ignoroval predmet sporu. 6. Je nevyhnutné zdôrazniť, že predmetom konania je výlučne zmenka a nie iný záväzkový právny vzťah. On si v konaní uplatňuje bezpodmienečný záväzok žalovaného, že za zmenku zaplatí. Súd však vec posudzoval a rozhodol, akoby išlo o bežný zmluvný záväzok, čo predstavuje nesprávne právne posúdenie veci. 7. Prvostupňový súd dospel k rozhodnutiu na základe aplikácie nesprávnych právnych predpisov, ako aj nesprávnej interpretácii príslušných právnych predpisov a práva Európskej únie. 8. Prvostupňový súd sa uspokojil s konštatovaním, že je oprávnený v každom štádiu konania a v každom druhu konania skúmať z úradnej povinnosti, či sa nejedná v danej veci o spotrebiteľský vzťah. Zásadne nesúhlasí s tým, že súd je v tomto konaní oprávnený z úradnej povinnosti skúmať či ide o spotrebiteľský vzťah. Vzhľadom na to, že súd neuvádza žiadne konkrétne argumenty, rozhodnutie

súdu je potrebné považovať za arbitrárne a nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov, čo predstavuje zásah do práva na spravodlivý súdny proces a inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (odvolací dôvod podľa § 205 ods.2 písm. b) O. s. p.). 9. Nezávislosť rozhodovania všeobecných súdov sa uskutočňuje v ústavnom a zákonnom procesnoprávnom a hmotnoprávnom rámci. Procesnoprávny rámec predstavujú predovšetkým princípy riadneho a spravodlivého procesu; jedným z týchto princípov, predstavujúcim súčasť práva na spravodlivý proces a vylučujúcim ľubovôľu pri rozhodovaní, je aj povinnosť súdov svoje rozhodnutia odôvodniť (§ 157 ods.1 O. s. p.), spôsobom zakotveným v ustanovení § 157 ods.2 O. s. p.. Z odôvodnenia totiž musí vyplývať vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov na strane jednej a právnymi závermi na strane druhej. Porušením práva na spravodlivý proces môže byť aj situácia, kedy v hodnotení skutkových zistení absentuje určitá časť skutočností, ktoré vyšli v konaní najavo, ale súd ich náležitým spôsobom v celom súhrne posudzovaných skutočností nezohľadnil (Nález Ústavného súdu SR, sp. zn. III. Ú S 36/2010).

10. Zásadne trvá na tom, aby súd konal v zmysle právneho poriadku a vyhol sa kreovaniu svojej preskúmačej právomoci tam, kde mu to právny poriadok neumožňuje. Právny poriadok neumožňuje súdu preskúmať a na prejednávanú vec vzťahovať zmluvné vzťahy, ktoré s danou vecou nesúvisia a podľa „právne“ poriadku nemôžu súvisieť.

11. V neposlednom rade je potrebné zdôrazniť, že on skutočnosť o existencii iného vzťahu medzi pôvodným majiteľom zmenky a žalovaným vôbec netvrdil, teda nebol nositeľom dôkazného bremena. Súd si sám vytvoril pochybnosť (nie reálny poznatok z vykonaného dokazovania, ale čistý, ničím nepodložený dohad) o tom, že by medzi predchádzajúcim majiteľom zmenky (ktorý ani nie je účastníkom tohto súdneho konania) a žalovaným mohol existovať iný (navyše celkom samostatný) záväzkový vzťah, než aký je predmetom tohto súdneho konania. Súd teda vykonštruoval tvrdenie, ktoré žiadal aby on preukázal.

12. Súd v sporovom konaní môže svoje rozhodnutie zakladať len na takých tvrdeniach, ktoré sú produkované účastníkmi konania a nie na tvrdeniach, ktorých pôvod súd nachádza v iných konaniach a tieto tak nie sú výsledkom dokazovania.

13. Ak existuje jeho dôkazná povinnosť vo vzťahu k ním tvrdným skutočnostiam, ad absurdum tvrdí, že existuje aj dôkazná povinnosť súdu vo vzťahu k súdom tvrdným skutočnostiam. Opäť ad absurdum, ak súd svoje tvrdenie nepreukázal (súd uvádza, že objektívne nebolo možné posúdiť, či ide o spotrebiteľský vzťah), neunesol dôkazné bremeno a nemôže na tomto základe založiť svoje rozhodnutie. Uvedená konštrukcia je samozrejme absurdná, pretože súd nie je účastníkom konania, nemá povinnosť, ale ani oprávnenie kreovať skutkové tvrdenia a má len limitované oprávnenie vo vzťahu k rozsahu dokazovania. Prvostupňový súd však zjavne a zreteľne porušil kontradiktórnosť súdneho procesu a presiahol svoju právomoc. V tomto konaní žalobca vystupuje nie proti dvom žalovaným (1. samotný žalovaný, 2. súd), ale proti jedinému žalovanému, pričom súd je nezávislým arbitrom, ktorý rozhodne na základe tvrdení účastníkov a vykonaného dokazovania.

14. Prvostupňový súd ignoroval § 17 ZŠZ, z ktorého citoval a z uvedeného jednoznačne vyplynulo, že žalovaný vo všeobecnosti nie je oprávnený vznášať tzv. kauzálne námietky voči majiteľovi zmenky, ktoré vyplývajú z jeho vzťahov s pôvodným majiteľom zmenky. Keďže tak v sporovom konaní nemôže činiť žalovaný, tým menej tak môže činiť sám súd. V tejto súvislosti poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5 Obo 3/2008 z 22.10.2008, z ktorého citoval.

15. Z uvedeného vyplýva, že je síce prípustné za určitých okolností uplatňovať tzv. kauzálne námietky voči žalobcovi, avšak námietka musí byť vznesená zo strany žalovaného a predovšetkým žalovaný v tejto situácii nesie dôkazné bremeno na preukázanie svojich tvrdení. Nie je prípustné, aby túto „úlohu“ a iniciatívu na seba (proti vôli žalovaného) prevzal súd a suploval aktivitu žalovaného. Uvedené námietky majú hmotnoprávny charakter, preto v záujme zachovania rovnosti strán, súd nie je oprávnený žalovaného na nich ani upozorniť (§5 ods.1 O. s. p.).

16. V danom prípade následkom bolo nesprávne rozhodnutie vo vecí - súd porušil poučovaciu povinnosť súdu prekročením ust. §5 ods.1 O. s. p., súd porušil ustanovenia o vykonávaní jednotlivých dôkazných prostriedkov, súd prihliadol na skutočnosti a dôkazy na ktoré nebolo možné prihliadnúť, pretože nemali byť v sporovom konaní vedenom podľa Nariadenia vykonané bez návrhu.

17. Predpokladom vydania rozsudku v tomto konaní bolo výlučne predloženie originálu zmenky. Zmenka je listinný cenný papier, ktorý inkorporuje v listine ako takej samo právo žalobcu. Vo vzťahu k nemu ako indosatárovi je preto jediným legitimizačným prostriedkom, ktorý nie je možné ničím iným nahradiť.

18. Žalovaný mohol na základe čl.5 ods.3 a ods.6 Nariadenia vzniesť námietky voči zmenke, ak tak však neurobil, musia byť akékoľvek iné námietky odmietnuté, a to zo dôvodu uplatnenia koncentračnej zásady konštruovanej Nariadením. Súd samotný nie je legitimizovaný na to, aby postupom podľa §120 ods.1 veta práva in fine O. s. p. vznášal námietky voči zmenke za žalovaného. Ak tak súd činil, ide o porušenie princípu kontradiktórnosti súdneho konania a rovnosti účastníkov konania ako súčasť práva na spravodlivé súdne konanie.

19. Súd z vlastnej iniciatívy, bez návrhu žalovaného a bez legitímneho podnetu na jeho ťarchu žiadal vykonať dokazovanie, ktoré by údajne preukázalo charakter žalovaného ako spotrebiteľa.

Žalovaný sa tejto obrany žiadnym spôsobom nedovoľoval, uplatnenú pohľadávku nerozporoval. Súd iniciatívne rozširoval okruh dokazovaných skutočností. Súd nevykonával žiadne dokazovanie nad rámec navrhnutých dôkazov v prospech uplatnenej pohľadávky, teda neobjektívne podporil žalovaného v tomto konaní. Navyše žalovaný o túto podporu nepreukázal žiadny záujem. Súd teda túto ochranu žalovanému prakticky nanútil, bez jeho vôle. 20. Prvostupňový súd požadoval od neho preukázanie skutočností, o ktorých on objektívne nemal žiadnu vedomosť a toľž nemal k dispozícii požadovaný listinný dôkaz. Súdom požadované doplnenie návrhu, a teda tvrdená údajná povinnosť žalobcu mať dokumenty, na základe ktorých mala údajne byť zmenka vystavená, nevyplývajú z právneho poriadku a sú zo strany súdu fabulované. Zmenka je celkom samostatným nárokom, nič ďalšie k nej nie je potrebné. Z uvedeného vyplýva nesprávne právne posúdenie veci. 21. Prvostupňový súd nesúhlasil s jeho názorom o tom, že významnou pre konanie je výlučne zmenka, a to s odôvodnením, že toto jeho tvrdenie je v rozpore so spotrebiteľským právom. Prvostupňový súd síce poukazuje na predpisy európskeho i vnútroštátneho spotrebiteľského práva, avšak zo žiadnych ustanovení (citovaných, či necitovaných) súdom tvrdený rozpor nevyplýva. Tvrdenie prvostupňového súdu je tak opäť fabulované, ničím nepodložené a neodôvodnené. Rozhodnutie je v tejto časti nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov, čím dochádza k porušeniu práva na spravodlivý súdny proces a zakladá odvolací dôvod. 22., 23. a 24. Argumenty a citácie totožné s bodmi 14., 15. a 16. (pozn. odv. súdu). Dôkaz: Rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5 Obo 3/2008 z 22.10.2008. Prvostupňový súd dospel k záveru, že na zmenke napísaný zmenkový úrok sa prieči dobrým mravom ako aj s ich užším vymedzením - so zásadami poctivého obchodného styku. 25. V tejto súvislosti je nevyhnutné uviesť, že zmenku vystavil žalovaný. Túto dobrovoľne podpísal, pričom išlo o prejav jeho slobodnej vôle. Sadzba zmenkového úroku je napísaná na zmenke a bola mu známa v čase vystavenia zmenky. Žalovaný teda mal vedomosť o tom, že sadzba zmenkového úroku predstavuje 0,25% denne a s takouto sadzbou zmenkového úroku jednoznačne súhlasil. 26. V tejto súvislosti je na mieste poukázať na rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5 Obo 3/2008 z 22.10.2008, podľa ktorého cit.: „Z povahy zmenky ako abstraktného a nesporného záväzku vyplýva, že majiteľ zmenky- nemusí pri jej predložení k zaplateniu, prípadne vymáhaníu, preukazovať, že mu žalovaný (povinný) zmenkovú sumu aj skutočne dlhuje.“ 27. Poukázal aj na rozsudok Nejvyššího soudu ČR z 22.8.2002 sp. zn.: 25 Cdo 1839/2000 (uverejnený v Sbirke soudních rozhodnutí a stanovisek č. 59/2004) z ktorého citoval. 28. V okolnostiach rozhodnutia prvostupňového súdu je potrebné poukázať predovšetkým na nespornosť jeho záväzku za zmenku zaplatiť. Nespornosť záväzku žalovaného za zmenku zaplatiť sa nepochybne vzťahuje na celý záväzok obsiahnutý na zmenke, zmenkový úrok nevynímajúc. Záväzok žalovaného zaplatiť aj zmenkový úrok je tade platný a má byť priznaný v súdnom konaní. Zmenkový úrok má byť priznaný o to viac, ak žalovaný žiadne námietky voči uplatnenej zmenke neformuloval. 29. Významným sa javí aj fakt, že súd nepriznal žiadny zmenkový úrok, pričom z odôvodnenia je nepochybné, že v rozpore s dobrými mravmi nie je každý zmenkový úrok, ale len zmenkový úrok, ktorý je neprimerane vysoký. Z toho vyplýva, že rozporom s dobrými mravmi, a teda neplatnosťou by (na základe argumentácie prvostupňového súdu, s ktorou on nesúhlasil) mohla môže byť postihnutá len časť presahujúca zmenkový úrok, ktorý sa dobrým mravom neprieči. Prvostupňový súd by tak mal zamietnuť len časť zmenkového úroku a priznať zmenkový úrok nepriečiaci sa dobrým mravom. 30. Prvostupňový súd však zamietol celý zmenkový úrok, a teda nepochybne zamietol aj platnú časť uplatneného nároku na zmenkový úrok, ktorý sa dobrým mravom neprieči. 31. Poukázal na rozsudok Nejvyššího soudu ČR z 22.8.2002 sp. zn.: 25 Cdo 1839/2000 (uverejnený v Sbirke soudních rozhodnutí a stanovisek č. 59/2004) z ktorého citoval. 32. Vzhľadom na to, že najvyšší súd Českej republiky pri rozhodovaní vychádzal z rovnakej právnej úpravy, aká je aplikovateľná aj v tomto konaní, je tento judikát aplikovateľný na prejednávajúcu vec. Z uvedeného judikátu vyplýva jednoznačná nesprávnosť právneho posúdenia veci prvostupňovým súdom. Zmenkový záväzok je priamy, bezpodmienečný, nesporný, abstraktný a samostatný záväzok, celkom nezávislý aj od zabezpečovanej pohľadávky. 33. Z uvedených skutočností tak jednoznačne vyplýva, že súd nemôže od neho požadovať preukázanie vzťahu medzi pôvodným majiteľom zmenky a žalovaným, pretože ide o celkom odlišný právny vzťah, než aký je predmetom tohto súdneho konania. Žiadosť súdu o doplnenie návrhu tak bola celkom neopodstatnená a ak on požadované (pre prejednávajúcu vec irelevantné) dokumenty nedoplnil, nemohlo dôjsť k zamietnutiu návrhu podľa čl. 4 ods.4 Nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (ES) č. 861/2007. Vyššie uvedené závery potvrdzuje uznesenie Krajského súdu v Prešove sp. zn.: 10Co/79/2013 z 5.9.2013, ktoré bolo vydané v skutkovo a právne zhodnej veci žalobcu, z ktorého citoval. Takisto uznesenie Krajského súdu v Banskej Bystrici, sp. zn.: 43CoZm/10/2013 z 21.11.2013, ktoré bolo vydané v skutkovo a právne zhodnej veci žalobcu, z ktorého citoval. II. Súd zmaril konanie ako také a to porušením Nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (ES) č. 861/2007, čl.4 a čl.5 keď vôbec neumožnil viesť kontradiktórny spor, čoho dôsledkom došlo aj k porušeniu jeho práva na

prístup k súdu. S poukazom na vyššie uvedenú argumentáciu žiada, aby odvolací súd zmenil rozsudok Okresného súdu Rožňava z 13.12.2013, sp.zn.: 4C 418-2013 tak, že návrhu na uplatnenie pohľadávky v celom rozsahu vyhovie a prizná žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania vo výške 51,45 € bez DPH za podané odvolanie a 8,04 € bez DPH režijný paušál.

Odvolací súd bez nariadenia pojednávania (§ 214 ods.2 O. s. p. - v ostatných prípadoch, t.j. neuvedených v § 214 ods.1 O. s. p., možno o odvolaní rozhodnúť aj bez nariadenia pojednávania) prejednal odvolanie v rozsahu vyplývajúcom z § 212 ods.1,3 O. s. p. a zistil, že neboli splnené podmienky na potvrdenie (§ 219) rozsudku, ani na jeho zmenu (§ 220), lebo v konaní došlo k vade uvedenej v § 221 ods.1 písm. f) O. s. p., keďže sa žalobcovi postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, preto rozsudok podľa § 221 ods.1 písm. f),ods.2 O. s. p. zrušil a vec vrátil súdu na ďalšie konanie.

Zo žalobcom uplatnených odvolacích dôvodov sú dané dôvody podľa § 205 ods.2 písm. a) a f) O. s. p., t. j., že v konaní došlo k vade uvedenej v § 221 ods.1 písm. f) O. s. p., lebo žalobcovi sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom a rozhodnutie súdu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Odňatím možnosti konať pred súdom sa rozumie procesný postup alebo aj rozhodnutie súdu, v dôsledku ktorého účastník nemôže uplatniť konkrétne procesné práva priznané mu O. s. p.

Právnym posúdením je činnosť súdu prvého stupňa, pri ktorej aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav, t. zn. vyvodzuje zo skutkového zistenia, aké práva a povinnosti majú účastníci podľa príslušného právneho predpisu a nesprávnym právnym posúdením vecí je jeho omyl pri aplikácii práva na zistený skutkový stav (skutkové zistenie), pričom o mylnú aplikáciu právnych predpisov ide, ak použil iný právny predpis, než ktorý mal správne použiť alebo aplikoval správny predpis, ale nesprávne ho vyložil, príp. ho na daný skutkový stav inak nesprávne aplikoval (z podradenia skutkového stavu pod právnu normu vyvodil nesprávne právne závery o právach a povinnostiach účastníkov konania) a použitie správneho ust. neznamena iba opísanie jeho dikcie, ale i jeho správne priradenie k zistenému skutkovému stavu alebo inak vyjadrené posúdením vecí po právnej stránke treba rozumieť výklad o tom, z ktorých ust. zák. alebo iného právneho predpisu vychádzal (prečo pod tieto ust. podradil zistený skutkový stav) a ako ho príp. vyložil, a výklad o tom, aké majú účastníci na základe zisteného skutkového stavu podľa týchto ust. vo vzťahu k predmetu konania práva a povinnosti a ako bola preto vec rozhodnutá.

Súd nepoužil správny právny predpis (O. z. a zák.č.258/01 Z. z.) a správne použité predpisy (zák.č.191/50 Zb. a Nariadenie) nesprávne vyložil a na daný skutkový stav ich i nesprávne aplikoval, t. zn. z podradenia skutkového stavu pod právnu normu nevyvodil správne závery o právach a povinnostiach účastníkov konania.

Podľa Čl.7 ods.2 druhá veta Ústavy Slovenskej republiky (uverejnenej pod č.460/92 Zb., v znení neskorších ústavných zákonov; ďalej len Ústava) právne záväzné akty Európskych spoločenstiev a Európskej únie majú prednosť pred zákonmi Slovenskej republiky.

Podľa čl. 288 ZMLUVY O EURÓPSKEJ ÚNII A ZMLUVY O FUNGOVANÍ EURÓPSKEJ ÚNIE (Úradný vestník Európskej únie 2010/C 83/01) na účely výkonu právomocí Únie inštitúcie prijímajú nariadenia, smernice, rozhodnutia, odporúčania a stanoviská. Nariadenie má všeobecnú platnosť. Je záväzné vo svojej celistvosti a je priamo uplatniteľné vo všetkých členských štátoch.

Súd nesprávne aplikoval Nariadenia a nesprávne postupoval, keď nepoužil jeho Čl.5 a n., i keď bol povinný tak urobiť, nesprávne aplikoval § 17 zákona č. 191/1950 Sb. (Kto je žalovaný zo zmenky, nemôže robiť majiteľovi námietky, ktoré sa zakladajú na jeho vlastných vzťahoch k vystaviteľovi alebo k predošlým majiteľom, okrem ak majiteľ pri nadobúdaní zmenky konal vedome na škodu dlžníka.), pričom nebol oprávnený ex offo skúmať a vykonávať dokazovanie bez vznesenia námietok (nie len uplatnených ale aj dôkazmi preukázaných) žalovaným ohľadne záväzkového vzťahu, čím žalobcovi odňal možnosť konať pred súdom.

Záver, ku ktorému dospel súd, keď tvrdil, že predložená zmenka žalobcom nemala náležitosti podľa § 33 ods.1 zákona č. 191/1950 Sb. a preto je v zmysle ods.2 citovaného paragrafu neplatná a preto žalobu zamietol, je nesprávny.

Z dôvodov uvedených v uznesení KS v Prešove 10Co/79/2013 z 5.9.2013 a v uznesení KS v Banskej Bystrici 43CoZm/10/2013 z 21.11.2013 (vzhľadom na to, že žalobca z odôvodnenia uvedených uznesení v odvolaní reprodukuje podstatné časti a odvolanie bolo žalovanému doručené, nie je potrebné tieto dôvody znova opakovať), s ktorými sa - mutatis mutandis - odvolací súd stotožňuje a si ich osvojuje. Súd nebol oprávnený posudzovať právny vzťah medzi účastníkmi konania ako spotrebiteľský a rovnako sa stotožňuje s vysloveným právnym názorom v citovaných uzneseniach, že zmenka je platná. Je treba osobitne zdôrazniť, že zmenka bola vyhotovená za účelom splatenia spotrebiteľského úveru, že ide o dva

samostatné, vedľa seba existujúce záväzky a zmenka (aj zabezpečovacia) má nespornú a abstraktnú povahu. Predmetom sporu nie je nárok zo spotrebiteľskej zmluvy ale zo zmenky a posudzovanie základného vzťahu by malo zmysel len vtedy keby žalovaný ako spotrebiteľ vzniesol kauzálne námietky voči majiteľovi zmenky.

Povinnosťou súdu bude preto vo veci uskutočniť konanie podľa Nariadenia, konkrétne podľa jeho KAPITOLY II Európske konanie vo veciach s nízkou hodnotou sporu, posúdiť nárok žalobcu podľa zákona č. 191/1950 Sb. a rozhodnúť aj o náhrade trov tohto odvolacieho konania (§ 224 ods.3 O. s. p.). Odvolací súd nemohol vo veci rozhodnúť, lebo SR oznámila podľa Čl. 25 bod 1. písm. a) Nariadenia, že príslušnými vydať rozsudok v európskom konaní vo veciach s nízkou hodnotou sporu sú okresné súdy. Výsledok hlasovania - pomer hlasov: 3 hlasy za (§ 3 ods.9 tretia veta zák.č.757/04 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov).

Poučenie:

Proti uzneseniu odvolacieho súdu odvolanie nie je prípustné.